

1970'erne, hvor der var enormt veluddannede folk, der desværre af uransagelige grunde fik mange adoptivbørn, som blev ekstremt mishandlede. Det gjorde, at vi fik nogle opstramninger, og de opstramninger kører vi i virkeligheden stadig væk på.

Kl. 16.35

En af grundene til, at vi nu har det her beslutningsforslag, som Det Radikale Venstre har fremsat, er jo, at vi kan se, at mange af de lande, vi sammenligner os med, har nogle andre regler. De er rundere; der bliver man ikke godkendt fra nul til et eller andet antal år, hvor man i Danmark bliver godkendt fra 0 til 12 måneder, og så bliver man godkendt fra 12 til 24 måneder og ja, jeg skal komme efter dig. Vi er meget, meget præcise i vores beskrivelse af, hvad vi mener forældrene kan håndtere med hensyn til det barn, der måtte komme.

Det er jo faktisk lidt interessant. Vi godkender børn fra 12 til 36 måneder vel vidende, at der er lande, hvor man vil have, at barnet skal være anbragt hos familien så hurtigt som muligt, og at et barn f.eks. kommer til Danmark, når barnet er 9, 10, 11 måneder. Det typiske eksempel, Kina, som vi snakker om for tiden i Retsudvalget, afleverer ikke børn, før de er 6 måneder. Barnet kommer i forslag til en dansk familie. Kina vil ikke finde sig i, at det barn, der kommer i forslag, bliver afvist fra Danmark, det er klart. De har da en stolthed, med hensyn til hvad det er for en behandling, de giver deres børn.

Det barn, som så rent faktisk bliver foreslået til en familie, som har en godkendelse fra 0 til 36 måneder, kan jo sagtens være 11, 12, 13 måneder, før barnet rent faktisk er i Danmark, og det betyder, at vi i virkeligheden sætter de forældre, som vi godkender fra 12 måneder til 36 måneder, i den situation, at de kunne have fået barnet, hvis blot de kunne have fået en dispensation på 1-2 måneder. Virkeligheden er også, at skulle det ske, at sagen om barnet kom i et samråd, så ville samrådet godkende det.

Vi står i virkeligheden i en situation, hvor vi på grund af nogle principper, som er helt tilbage fra begyndelsen af 1970'erne, har fanget nogle forældre i en catch 22-situation, hvilket jeg ikke mener vi kan være bekendt.

Det, der så også ligger i hele det her forløb, vi har oplevet, er, at der er nogle statsamter, der har været utrolig hurtige i deres arbejde, og hvor forældre fik en godkendelse, de kom ind som de første fem forældre, tror jeg det var, der er blevet sendt til Kina. Men der, hvor statsamtet har

tænkt, at de jo ikke har nogen frister, men at de forhåndsgodkender forældrene, det kører bare stille og roligt, der har forældrene fået en forhåndsgodkendelse, men de har ikke fået en egentlig godkendelse. De er ikke kommet med blandt de fem, der er blevet sendt til Kina, på trods af at nogle af de forældre rent faktisk har søgt tidligere end disse.

Dette er ikke lighed for loven. Det, vi skal gøre konkret for de forældre eller potentielle forældre, der søgte de kinesiske børn, er simpelt hen at tage de sager op, vi kan ikke være andet bekendt. Samtidig synes jeg, vi skal kvittere for, at familieministeren generelt vil se på, om det er den rigtige måde, vi gør det på. Skal vi ikke være rundere i vores godkendelse? Er det nødvendigt, at vi skal være så præcise og sige 0-12 måneder og 12-36 måneder, når vi alle sammen ved, at når barnet kommer i familien, så er det måske et spørgsmål om 2 måneder fra eller til? Er vi ikke ude i nogle detaljer på et tidspunkt, hvor alle andre lande er langt mere fokuseret på, hvad afgiverlandet vil være med til?

Jeg synes, at familieministeren skal bruge den her timeout til virkelig at få undersøgt: Hvad var det, der skete i Kinasagen? Og kan vi ikke gøre det lidt bedre?

Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Så går vi til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Sjældent har jeg været så begejstret for ikke at få flertal for et radikalt forslag, for så længe vi bare kan få indholdet og intentionerne vedtaget, så er vi sådan set tilfredse.

Flere partier har understreget, at det var vigtigt, at barnet var i centrum, og det er vi selvfølgelig enige i, og vi er meget glade for, som jeg allerede sagde til ministeren efter hans tale, at ministeren nu vil sætte et arbejde i gang under Familiestyrelsen, der skal arbejde hurtigt, og hvor der er inddragelse af fagfolk, der skal se både på adoptionsprocedurerne og aldersgrænserne for adoption. Jeg var glad for ministerens svar om, at det vil gå så hurtigt, at arbejdet kan gå i gang hen over sommeren, så vi allerede kan gennemføre eventuel lovgivning i næste folketingssamling, hvis det bliver nødvendigt. Det samme må så være tilfældet, hvis det bare skal være på bekendtgørelsesniveau.

Kl. 16.40